

Література

1. Грица С. Фольклор у просторі та часі: Вибрані статті. – Тернопіль: Астон, 2000. – 228 с.
2. Грица С., Іванова Н., Новийчук В., Черкашина Л. О развитии и обновлении традиций художественной активности масс // Проблемы музыкальной культуры. Сб. статей. – Вып.2. – К.: Муз. Україна, 1989. – С.156-174.
3. Гончаров А. Неофольклоризм як художньо-естетичне явище в музичному мистецтві // Науковий вісник НМАУ ім. П. І. Чайковського. – Вип. XVIII. / Муз. Виконавство. – Кн.7. – К., 2001. – С.37-47.
4. Гончаров А. Неофольклористичні тенденції в баянній творчості В.Зубицького: Дис... канд.мистецтвознавства / 17.00.03. – Національна музична академія України ім.П.І.Чайковського, 2006. – 175 с.
5. Загайкевич М. Фольк-балет // Музика. – 1990. - № 1. – С.8-9.
6. Каминский Д. Предистория сонаты : http://www.musica-ukrainica.odessa.ua/_a-kaminsky-sonata.html.
7. Петров В. Діалектика парних сонат Д. Скарлатті в контексті епохи бароко // Музична риторика і фортепіанне мистецтво. - М. 1989. – С.77-102.
8. Иофан Н.Л. Из истории японской музыки VII - IX веков // Искусство Японии. – М., Наука, 1965. – С.23-35.
9. Сигитов С. Этапы творческой эволюции Б. Бартока // Из истории музыки XX века / Сб. статей. – М.: Музыка, 1971. – С.189-207.
10. Барток Б. Исследование народной песни в Восточной Европе (Общие проблемы современной музыки) // Зарубежная музыка XX века / Ред. И. Нестьева. – М., Музыка, 1975. – С.46.

КУТНИЙ ПЕТРО ВАСИЛЬОВИЧ

(Теребовлянський коледж культури і мистецтв)

Кутний Петро Васильович народився 1 лютого 1978 року в селі Конюхи Козівського району Тернопільської області.

Освіта вища. Спеціальність за дипломом вчитель музики. Викладач І-ї категорії навчальних дисциплін: «Постановка голосу», «Сольфеджіо», «Розшифровка народних пісень», керівник фольклорно-етнографічного ансамблю «Намисто» у Теребовлянському коледжі культури і мистецтв.

Публікації :

1. Не люби, козаче : [пісня] / слова та музика Петра і Світлани Кутних // Мозаїка народних мелодій Надзбруччя : навч.-метод. посіб.- Тернопіль, 2017. – С. 48–49.
2. Козацька доля : [пісня] / слова та музика Петра і Світлани Кутних // Мозаїка народних мелодій Надзбруччя : навч.-метод. посіб.- Тернопіль, 2017. – С. 50–51.
3. Стою в задумі, зажурився : [пісня] / слова та музика Петра і Світлани Кутних // Мозаїка народних мелодій Надзбруччя : навч.-метод. посіб. – Тернопіль, 2017. – С. 52–53.

Петро КУТНИЙ (м. Теребовля)

ВИЗНАЧНИЙ ПЕДАГОГ-ХОРМЕЙСТЕР ВОЛОДИМИР ПАВЛОВИЧ ПЕКАР

Володимир Павлович Пекар народився 24 січня 1928 року в с. Козова Тернопільської області. Згодом в 1936 пішов в Козівську неповну середню школу. Та коли почалася Друга світова війна, і фронт проходив неподалік Козови, під натиском радянських військ гітлерівці почали укріплювати позиції. Одного дня поспіхом вивезли жителів селища Козови на захід, серед яких були батьки Володимира, брат Ярослав та сестра Дарка. Володимира з ними не було, встиг сховатись. Він вирішив, що пригляне за пасікою, поки рідні повернуться. Саме тоді він востаннє бачив своїх рідних.

Малому Володимирі тоді було 14 років, і, щоб не голодувати, він змушений був працювати. Вирішив хлопчина поїхати до Києва, бо читав в книжках, що це багатолюдне місто, тож він серед них не пропаде. Саме тоді, щоб його взяли працювати на флот, він додав собі два роки, щоб було

16 для того, щоб потрапити на роботу. Після закінчення служби на флоті Володимир повернувся в селище Козова, де залишилася в нього тільки бабуся по маминій лінії, та сусіди дали йому адресу своїх знайомих у Львові, щоб він там влаштувався на кондитерську фабрику чи де-інде, аби не голодувати. Працюючи на Львівському хліб заводі, Володимир прагнув більшого. Він вступає на навчання у Львівське педучилище № 1. Та мистецтво, яке залишилося від батьків вабило у свій незвіданий світ музики. Тоді В.П.Пекар переходить з третього курсу педучилища №1 на перший курс Львівського державного музично–педагогічного училища № 2. Музично-теоретичні науки були йому ще не відомі, та ніщо не могло завадити у досягненні поставленої мети.

Після закінчення Львівського музично–педагогічного училища № 2 з усього курсу, єдиного В.П. Пекара залишили працювати у Львові в педучилищі №1, з якого він колись перейшов до іншого навчального закладу. Керував жіночим хором педучилища №1, який був одним із перших та хором Львівського політехнічного інституту. Велике прагнення покращити свою фахову майстерність привело молодого педагога до відомого хормейстера легендарного диригента Євгена Вахняка. Працюючи, В.П. Пекар у 1957 р. вступає у Львівську консерваторію ім. М. Лисенка.

Серед друзів Володимира Павловича, які співали з ним у консерваторському чоловічому хорі «Гомін» були справжні майстри хорового мистецтва: головний диригент Київського театру опери і балету ім. Т. Г. Шевченка, народний артист СРСР, лауреат Державних премій Української РСР та Грузинської РСР – Степан Турчак; диригент цього ж театру – Іван Гамкало; художній керівник і головний диригент Заслуженого Буковинського ансамблю пісні і танцю, народний артист УРСР – Андрій Кушніренко; художній керівник і головний диригент Закарпатського народного хору, заслужений артист УРСР Микола Попенко, та багато інших.

Після закінчення Львівської консерваторії у 1962 році, Володимир продовжує працювати за фахом керівником хорових колективів. Через п'ять років - у 1967 році переведений на посаду художнього керівника і головного диригента Державної заслуженої хорової капели України «Трембіта». Хоровою капелою «Трембіта» Володимир Павлович Пекар керував одинадцять років, прагнув збагатити репертуар капели, який би дозволив демонструвати високий професійний рівень та культуру виконання. Під його керівництвом капела виконала ряд монументальних творів Станіслава Людкевича, кантати «Наймит» на слова І. Франка, «Ой Морозе морозенку».

За час керівництва В.П.Пекарем капелою «Трембіта» В.П.Пекарем, Всесоюзна фірма «Мелодія» записала і випустила три грамплатівки, в яких було виконано 42 хорових твори. Голос «Трембіти» лунав в усіх куточках нашої держави та поза її межами. Преса ніколи не залишала поза увагою ту перлину української культури і духовності, яка кристалізовано доносила до слухачів багатоголосся витонченого високого мистецтва хорового співу.

«Надвичайно важко бути першим!», – каже Володимир Павлович Пекар, – «зараз хорове мистецтво дуже зросло, і щоб бути на рівні, треба не тільки повністю віддаватися праці, а й думати над кожним звуком, кожною нотою...».

У 1969 р. талант і праця маестро В.П. Пекара були достойно оцінені, йому присвоєно почесне звання заслуженого діяча мистецтв України.

У 1978 р. Володимир Павлович з дружиною переїжджають на роботу у Рівненський Інститут культури. Він – на посаду доцента і завідувача кафедри академічного хору; дружина – методист навчальної частини. Рівненський інститут культури отримав кращих випускників Львівської консерваторії ім. М.Лисенка. Серед них були М.Афонченко, О.Олійник, Ю.Остапчук та В.Пекар.

Дружина Володимира Павловича – Надія Антонівна була в усьому для маестро першою порадицею, ведучою, співачкою в хорі та, звичайно, «домашнім рецензентом» всіх концертних програм. Керуючи дванадцять років студентською капелою, Володимир Павлович значно підвищив майстерність ви конання та розширив географію концертної діяльності.

Капела інституту культури, яку створив Володимир Павлович, була для маестро справжньою частинкою його життя, він віддавав їй все своє уміння, досвід, талант. Обласний фестиваль конкурс «Пісні над Горинню», завжди розпочинала студентська капела, що свідчило про високий професіоналізм і яскраве виконання. Часто ілюстрував хорові твори грою на фортепіано, багато з яких знав напам'ять. Практичний досвід Володимира Павловича віддзеркалювався у його творчій діяльності та роботі його студентів. Митець ставив високі вимоги для себе і до студентів, експериментував, застосовував цікаві методики, що давало можливість студентам опанувати різні

стилі багатьох композиторів. Колектив був учасником і окрасою ювілейних вечорів, присвячених 100 – річчю з дня народження Кирила Григоровича Стеценка. На вечорі були присутні син К.Стеценка професор Київської консерваторії, Вадим Кирилович та внук Кирило Вадимович. Студентська капела під керівництвом В. Пекара вкотре довела своє блискуче виконання за що отримали схвальні відгуки від родини Стеценків та гостей міста.

Успішно капела виступила в м. Києві на звіті творчих колективів, присвячених 60-річчю утворення УРСР. У кожному тріумфальному виступі колективу читається почерк великого майстра хорового мистецтва. У різних куточках України студенти свого викладача дарують глядачам високе мистецтво, яке залишив їм у спадок Пекар В.П. Серед них народна артистка України, професор РДГУ – Наталя-Марія Фарина, народний артист України – В.Чепелюк, доцент хорової кафедри РДГУ – В.Піддубник.

Не зважаючи на велику і кропітку роботу як диригента капели так і завідувача одного з провідних кафедр, В.П. Пекар постійно надавав методичну допомогу хоровим колективам.

Багато років Володимир Павлович прикладав зусилля, працюючи над монографією «Історія розвитку українського хорового мистецтва». Це йому доводилося робити з великими перервами, підводив стан здоров'я. Коли хвороба відступала – знову брався за працю. Зі слів його дружини Надії Антонівни, встиг написати дві частини. Рецензентами були: народний артист України, професор Київської консерваторії – Павло Муравський та професор львівської консерваторії – Євген Вахняк. Визначні професори-митці позитивно оцінили роботу В.П. Пекара.

В 1990 р. Пекар В.П. помер та його копітка та велика робота назавжди залишила свій відбиток у розвитку української культури.

Література

1. Пекар Володимир Павлович [Електронний ресурс] // Вікіпедія. – Режим доступу <https://uk.wikipedia.org/>
2. Столярчук Б.Й. Незабутні постаті хорового мистецтва Рівненщини : зб. нарисів / Б. Й. Столярчук. – Рівне, 2010. – С.137-182.

КУТНА СВІТЛАНА СТЕПАНІВНА

(Теребовлянський коледж культури і мистецтв)

Кутна Світлана Степанівна народилася 27 червня 1979 року в селі Боричівка Теребовлянського району тернопільської області. З 1985 року навчалася в Боричівській школі. У 1994 р. продовжила навчання у Теребовлянській гімназії. З 1996 до 1999 року навчалася в Теребовлянському вищому училищі культури. 1999-2005 роки навчання в інституті мистецтв Рівненського державного гуманітарного університету.

З 2009 року працює викладачем І-ї категорії вокально-хорових дисциплін у Теребовлянському коледжі культури і мистецтв. Спеціальність за дипломом «диригент хору, артист хору, викладач».

Викладає навчальні дисципліни: «диригування», «постановка голосу», «сольфеджіо», «вокальний ансамбль», «аранжування».

Публікації :

1. Не люби, козаче : [пісня] / слова та музика Петра і Світлани Кутних // Мозаїка народних мелодій Надзбруччя : навч.-метод. посіб.- Тернопіль, 2017. – С. 48 – 49.
2. Козацька доля : [пісня] / слова та музика Петра і Світлани Кутних // Мозаїка народних мелодій Надзбруччя : навч.-метод. посіб.- Тернопіль, 2017. – С. 50 – 51.
3. Стою в задумі, зажурився : [пісня] / слова та музика Петра і Світлани Кутних // Мозаїка народних мелодій Надзбруччя : навч.-метод. посіб.- Тернопіль, 2017. – С. 52.